

Cuba Candelala

Cuba Candelala

Carolina Berkenveld

Schrijver: Carolina Berkenveld
Coverontwerp: Carolina Berkenveld
ISBN: 9789402126365
© Carolina Berkenveld

Dit boek draag ik op aan mijn twee prachtige dochters. Door hun initiatief is deze reis tot stand gekomen

INHOUD

de Verjaardag
de Plannen
de Dag van vertrek
de Aankomst
Casa Humberto
de eerste Kennismaking
de Kunstenaar
Casa de Musica
op Avontuur
Habana Viega
Bois de Bologna
Paseo del Prado
Casa Yasmine
Winkelen
Los Nardos
Malecon
NG La Banda
Casa Sofia
de Familie
het Feest
de Buurt
Los Van Van
Vedado
het Strand
het Marktje
op Visite
Calle Obispo
naar Huis

de Verjaardag

Vandaag 29 mei, wordt ik vijftig, wat een mijlpaal. Een mooie aanleiding voor een feest. Opgetogen kom ik mijn bed uit, trek de gordijnen open en wordt begroet door een stralende lente zon en zingende koolmeesjes. Ik neem snel een douche en tuur aandachtig in de spiegel. Gelukkig heb ik vannacht geen rimpels of grijze haren gekregen. Vijftig dus, het doet me niet zoveel, ik voel me nog steeds tweeëndertig. Ik trek iets kleurrijks aan, loop naar de woonkamer waar ik zie dat mijn dochters Amber van drieëntwintig en Ruby van achttien het vannacht druk met versieren gehad hebben. Er hangen slingers, serpentine en ballonnen met vijftig erop, zo leuk ik voel me echt jarig. De ontbijttafel is al gedekt en op mijn bord ligt een cadeautje met een kaart. Eerst maar even thee zetten en op mijn dochters wachten. Daar, ik hoor ze al binnen komen en ik word uitbundig gefeliciteerd. "Pak je cadeautje maar uit, de rest van de cadeau's krijg je vanavond". Yes, het cadeautje is een CD met Cubaanse son muziek. Na een gezellig ontbijt vertrekken de meiden en ik ruim de ontbijtboel op. In de keuken zet ik de CD direct lekker hard op, zingend en swingend was ik af. Daarna ook nog even stofzuigen en dan kijken of de post al geweest is. Ik tuur de trap af en zie een hele berg kaarten in het portaaltje liggen. Zoveel post heb ik nog niet eerder gehad en nieuwsgierig als ik ben ga er meteen op af. Met mijn armen vol post loop ik de twee trappen op en nestel mij in de schommelstoel op het balkon, zet mijn zonnebril op en open de kaarten. Er zitten niet alleen Sarah kaarten bij maar ook een aantal fraaie kunstzinnige kaarten. Vele lieve woorden en hart verwarmende wensen passeren mijn ogen. Wat een blijheid. Ik sta op en loop naar het dressoir en stal daar de kaarten allemaal zorgvuldig uit. De CD doe ik terug in het doosje en leg hem erbij. Vanaf mijn werktafel hoor ik mijn laptop zachtjes roepen 'zet mij aan, zet mij aan'. 'Jaja, nu ben jij aan de beurt' en haar licht begint te schijnen. Tot mijn grote verbazing staan er in mijn inbox honderddrieëntachtig nieuwe berichten, er zitten ook felicitaties bij, niet alleen van vrienden maar ook van allerlei bedrijven, een vreemd verschijnsel. Nu eerst even mijn sociale poort Facebook openen. Daar staan honderdzevenenvijftig meldingen. Allemaal felicitaties, zovél dat had ik niet verwacht en ik ben er een beetje overdonderd van.

Na het lezen van alle felicitaties voel ik mij toch wel zeer geliefd. Ja, zo werkt dat met Facebook. Morgen zal ik een dankbericht plaatsen. De tijd vliegt als ik achter mijn laptop zit en ik moet nog boodschappen halen. Het is inmiddels al middag en ik ga er op uit om de bestelde taarten en nog wat andere boodschappen te halen. De winkeliers kennen mij goed want ik hou van gezellige praatjes. De rest van deze doordeweekse dag verloopt vrij rustig op wat verjaardagstelefoontjes na. Om een uur of vier begin ik vast aan de voorbereiding voor vanavond en maak de vruchten bowl en de gevulde eieren. Een uurtje later komen mijn dochters één voor één weer thuis en gelijk mag ik niets meer doen. Terwijl zij de maaltijd bereiden trek ik iets feestelijks aan en tut mij op. Ik besluit zelfs mascara op te doen, dat geeft me altijd zo'n feestelijk gevoel. Rode lippen en rode bloemen in mijn haar en ik ben klaar en wat mij betreft kan het feest beginnen! Ik heb geen idee wie er allemaal komen dat hebben mijn dochters geregeld.

Omstreeks zeven uur bellen de eerste gasten aan. Het zijn Chris en Francine. Hij heeft zijn gitaar op zijn rug hangen, dus het belooft een gezellige avond te worden. Chris en ik hebben in het verleden een aantal jaren als straatmuzikanten, met een repertoire van traditionele Cubaanse son, Amsterdam opgevrolijkt. Hij op de gitaar en ik met de door mij in Cuba aangeschafte clave. Ons debuut was voor een vol terras op het Max Euweplein. Dood eng, ik moest even flink mijn keel schrapen om mijn stem niet te laten bibberen. Tussen het publiek bleken dominicanen te zitten die zo blij waren met deze muziek dat ze spontaan met z'n allen begonnen mee te klappen en te zingen. Wat een sfeer, echt fantastisch! Daarna met de hoed rond, ook heel spannend. We hebben toen flink wat geld opgehaald.

Ja, dat was een mooie start, daarna ben ik nooit meer zenuwachtig geweest. We speelden voornamelijk in het centrum van de stad vlak in de nabijheid van terrassen en cafeetjes maar ook in parken of op bruggen. Soms werden we wel eens uitgenodigd om in een klein restaurantje te komen spelen, dan kregen we een gratis maaltijd als beloning. Het was een leuke tijd met veel goede, soms hilarische herinneringen.

Vijf minuten later gaat weer de bel en komt Hans, de vader van mijn dochters, neuriënd de trap opgelopen. Achter zijn rug houdt hij een kleurrijk boeket verstopt die hij me lachend overhandigd. Het is een boeket met vijftig vrolijke bloemen. Die kunnen mooi in de rode glazen vaas. Druk kletsend lopen we naar binnen en net op het moment dat ik de deur wil sluiten gaat alweer de bel. Snel doe ik open en zie mijn vrienden Paul en Nicolien binnen komen, wat een verrassing.

Inmiddels staat Amber ook op de gang en zegt “Ga jij maar naar binnen mam, dan let ik wel op de bel”. Ik begroet ze hartelijke, neem de bloemen aan en met z’n drieën lopen we naar binnen. Daar is Ruby druk met stoelen in de weer en schuift de kubussen, die mijn tafels moeten voorstellen, naar het midden zodat iedereen er bij kan.

De rest van de gasten komen ook binnen en iedereen brengt bloemen mee. Ik heb precies genoeg vazen. De cadeautjes worden bij elkaar op de kachel gelegd die mag ik straks uitpakken. Wanneer iedereen er is en voorzien is van drank en taart, haalt Chris zijn gitaar te voorschijn, staat op en begint te zingen. Het Cubaanse liedje Son de la Loma vult mijn huis en ik pak gauw mijn clave erbij om hem te begeleiden. Daarna zingen we nog El Manicero en Beso Discreto. Dan word ik op een stoel gezet en zet hij het alom bekende ‘Lang zal ze leven’ in. Ik dacht even aan dat ritueel te kunnen ontsnappen maar helaas. Na de laatste hoera mag ik dan eindelijk de cadeaus uitpakken. Tjonge wat wordt ik verwend! Een discman, body scrub en lotion, cadeau bonnen, zelfgemaakte jam en nog veel meer. Vanuit mijn ooghoek zie ik mijn dochters samen verdwijnen en even later terugkomen met een met een blauwe doek bedekt plat object van A2 formaat. Ze gniffelen er geheimzinnig bij en ik vermoed dat er een foto collage tevoorschijn zal komen. Camera’s worden in aanslag genomen en ik krijg dit object overhandigd. Enthousiast trek ik de doek weg en schrik. Echt mijn hart slaat een slag over want in plaats van het verwachte fotocollage zie ik een kartonnen Cubaanse vlag versiert met Che Guevara, dansers, sigaren, clave, palmbomen enz. Er staat met grote zwarte letters opgeschreven: **Reischeck** en daaronder staat een enorm bedrag met vele namen van mijn vrienden en vriendinnen. Gelijk springen de tranen mij in de ogen, ik ben sprakeloos. Wat is dit nu weer? Hoe kan dit? Dan vertellen mijn dochters mij dat ze al mijn vrienden en kennissen middels mijn destijds nog openstaande email account, met een verzoek benaderd hadden. Zo hebben ze dit riante bedrag opgehaald voor een reis naar mijn zo geliefde Cuba. Wat een prachtig cadeau! Ik besef hoeveel lieve vrienden en vriendinnen ik heb en een golf van dankbaarheid bezorgt mij kippenvel. Langzaam dringt het tot mij door dat ik naar Cuba ga en ik raak door het dolle heen want het is al weer negen jaar geleden dat ik daar was en nu kan ik er weer heen! Enthousiast maak ik een vreugde dansje en sluit iedereen in mijn armen. Ik ben zo blij en droom die nacht over Cuba.

De Plannen

Het is zondagavond, dat is mijn vaste salsa dansavond in mijn stamkroeg de Cantinero, op het Marie Heinenplein in Amsterdam. Van zes tot half negen speelt daar een salsaband. Elke week een andere en er zijn ook wel jamsessies waarin ik soms spontaan meespeel of zing. Vanavond speelt La Ritmica. Er lopen al wat dansvrienden rond en al gauw leef ik me met hun uit op het kleine dansvloertje. Het is nog niet zo druk dus hebben we nog genoeg dansruimte voor wat dramatische figuren. In de pauze loop ik naar achteren waar nog een zaal is. Mijn dochter Amber staat daar nu Zouk dansles te geven. Ik ben zo trots op haar. Stilletjes open ik de deur en steek mijn hoofd om de hoek om stiekem even een kijkje te nemen en te genieten maar ze betrapt me via de spiegel en roept enthousiast door haar headset "Mammieeeee". Betrapt! Dat is niet de bedoeling. Alle leerlingen draaien nu tegelijk nieuwsgierig hun hoofd om. Ik zie Amber ondeugend lachen en krijg ook spontaan de slappe lach. Ze heeft me tuk. Ik zwaai maar even naar de groep daarna trek ik me gauw weer terug. Wat een goeie grap, leuke dochter hoor.

In het gangpad die de twee zalen verbind staan wat kennissen van mij. Ik sluit me bij ze aan en krijg een drankje aangeboden. We kletsen wat en ik beloof straks met ze de dansen. Het ruikt heerlijk in het gangpad want de keuken bevindt zich hier ook. In de muur zit een grote opening waar de Surinaamse kok zijn exotische gerechten neerzet totdat de ober ze komt halen. Bij het zien van al dat eten begint maag te ontwaken maar ik hoor de band weer beginnen. Eten en dansen met een volle maag is voor mij geen optie. De tweede en tevens laatste set laat zich luid horen en we haasten ons naar de dansvloer waar het ondertussen al aardig druk geworden is maar ik gelukkig heb ik niet zoveel dansruimte nodig. Dennis, de geluidstechnicus vraagt me ten dans en we mengen ons tussen de dansende mensen. Het wordt nu aardig heet in het zaaltje dus ik vraag of de airco aan kan. Dat scheelt. Stom dat ze daar zelf niet aan denken. Om half negen stopt de band en begint DJ Rick opzweepende Cubaanse salsa te draaien. Tegen negen uur is de Cantinero flink gevuld met salserosen, voornamelijk jongeren die op de snelle moderne salsa muziek komen dansen. Ik zie mijn vriendin Emma er tussen staan en loop naar haar toe.

Zij is één jaar en één dag jonger dan ik. Ik vertel haar over mijn verrassende verjaardagscadeau en bedank haar voor haar bijdrage. Ze valt om me nek en roept :”Ik ga met je mee, vind je dat leuk?” Vanaf dat moment is het plannen maken geblazen. Zij is nog nooit in Cuba geweest en laat het dus aan mij over. Santiago heb ik al twee keer gezien en gehoord en ik ben erg nieuwsgierig naar de muziek en kunst in Havanna. De beslissing is snel gemaakt. We prikken een datum van vertrek in september en besluiten geen hotel te nemen maar in plaats daarvan een casa particular te zoeken. Ik heb in het verleden, in Santiago, met veel genoeg in zulke casas gelogeed. Je leeft dan echt samen met een Cubaanse familie, dat is zoveel leuker dan een hotel.

We speuren het internet af op zoek naar betaalbare tickets en vinden een mooie aanbieding. Het is bij een reisbureau in Osdorp en we spreken af om er samen naar toe te gaan. Ik ben niet zo thuis in dit soort zaken maar Emma gelukkig wel. Wanneer we alles geregeld hebben en we onze tickets willen betalen blijken we niet genoeg geld bij ons te hebben voor de aanbetaling en er kan vanwege een storing, niet gepind worden. We lopen dus naar buiten om ergens anders geld te gaan pinnen maar de storing geldt voor alle pinautomaten! Shit, wat nu? We lopen door het winkelcentrum op zoek naar een bankgebouw en uiteindelijk vinden we er eentje verscholen aan de achterkant van het winkelcentrum. Emma stapt naar binnen om geld op te nemen terwijl ik buiten van het zonnetje geniet. Het duurt niet lang eer ze weer vrolijk de deur opent. “Gelukt” roep ze en opgelucht haasten we ons terug naar het reisbureau. Er is inmiddels al een half uur verstreken. Ze denken daar vast dat we niet meer terugkomen. Op het reisbureau worden we nu door iemand anders geholpen en opnieuw doorlopen we het hele boekingsprocedure . Gelukkig is alles nu snel voor elkaar en kunnen we betalen. We zijn in een jubelstemming. Dansend gaan we over straat Havana “here we come!”

De volgende stap is via internet een casa particular te vinden. Omdat ik daar ervaring in heb laat Emma het aan mij over. Ik surf langs heel wat casas en besluit dat het de kleurrijke casa Humberto, in Havanna Vieja wordt. Ik stuur ze een email en krijg binnen een dag het antwoord dat ik een telefoonnummer moet bellen. Dat doe ik maar meteen. Er wordt opgenomen door een man die gelijk in het Cubaans begint te ratelen. Hij stelt zich voor als Humberto. Ik vraag hem in mijn gebrekkig Spaans of hij wellicht ook Engels spreekt.

Dat kan hij wel een beetje. Onze conversatie is nu gebrekkig Engels en Spaans maar we begrijpen elkaar goed en samen komen we er wel uit. Ik reserveer voor 5 nachten en daarna zien we wel. Er hoeft geen aanbetaling gedaan te worden. Hij stuurt me nog een email ter bevestiging. Het aftellen kan beginnen. Ik heb nog 3 maanden de tijd om mijn Spaans op te vijzelen.